

Vitazstvo Srdca

V TVOJEJ PRÍTOMNOSTI, PANE

Rodína Panny Márie

2011 (V) / č. 82

Emanuel - Boh s nami!

Práve v dnešnom svete, v ktorom sa zdá, že pre Boha tu už niet miesta, často len ťažko dokážeme veriť, že v našom živote je skutočne prítomný Pán so svojou láskou. Príklady, ktoré prinášame v tomto vydaní Víťazstva Srdca, nám môžu pomôcť, aby sme opäť, a to ešte oveľa vedomejšie a vďačnejšie vnímali prítomnosť nášho Boha vôkol seba a v sebe.

*U*ž samotné stvorenie, ktorého rôznorodosť, súlad a krása tisíckami spôsobov odrážajú čosi z Božej veľkoleposti a nádhery, nám aj bez slov hovorí o Bohu Stvoriteľovi, ktorého láska obklopuje a oživuje stvorený svet. Preto učiteľ Cirkvi sv. Ján z Kríža rád brával svojich novicov von z kláštora a v hornatom kraji Španielska, v oblasti pohoria Sierra Nevada, ich učil o karmelitánskej spiritualite. Boh chce byť pre človeka vždy prítomný. Aj keď človek v dôsledku vlastného hriechu uniká pred Božou prítomnosťou, počas celých dejín ho „prenasleduje“ láskyplné volanie Boha: „Adam, kde si?“ Boh miluje svoj ľud a zjavuje mu svoje meno: „Som, ktorý som,“ – ktorý je tu teda vždy a všade a sprevádza svoj ľud. Vedie svoj ľud púšťou v podobe oblaku a ohnivého stĺpa a zostáva uprostred svojho ľudu vo svätom stánku, v ktorom sa nachádza Archa zmluvy. Potom Boh cez proroka Izaiáša prisľúbi narodenie dieťaťa a skrze toto dieťa zachráni svoj ľud. Jeho meno bude Emanuel – Boh s nami. Toto Boh s nami sa uskutočnilo neočakávaným spôsobom, ktorý si nikto nedokázal ani predstaviť. Pretože dieťa, ktoré sa narodilo z Márie Panny, je Boží Syn, ktorý k nám prišiel v ľudskej podobe, aby prebýval medzi nami a aby nám zjavil slávu svojho Otca. Svojim učeníkom dáva prisľub vlastnej živej prítomnosti: „Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“

Keď Pán naplnil dielo vykúpenia v utrpení na kríži a v zmŕtvychvstaní a vrátil sa k svojmu Otcovi, v deň svojho nanebovstúpenia prisľúbil svojim učeníkom: „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“ Toto „zostať pri vás po všetky dni“ sa uskutočnilo opäť úžasným, pre človeka nepredstaviteľným spôsobom, a to v dare svätej Eucharistie. V tejto sviatosti lásky dosahuje Božia prítomnosť svoj neprekonateľný vrchol a z človeka, ktorý s vierou prijíma telo a krv Pána, robí svätynú svojej živej prítomnosti: je to skutočne Emanuel – Boh s nami.

*N*a neposlednom mieste stretávame Boha aj v každom trpiacom a chorom človeku a dokonca aj v takom, ktorý je hriechom tak znetvorený, že nám ťažko padne spoznať aj v ňom Pána. O tomto nám Ježiš hovorí: „Čo ste urobili jednému z mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“

Aj francúzska rehoľníčka a mystička Yvonne Aimée mala takúto skúsenosť, keď sama ako 19-ročné dievča pomáhala ženám zlej povesti, žijúcim vo vykričanej a všetkými opovrhovanej štvrti Paríža: „Pán mi dal do srdca nesmierny súcit s týmito dušami, ktoré sú hriechom znečistené. Videla som v nich pošpinenú Ježišovu božskú tvár. Veď ak by som našla v blate ležiacu poškodenú a pouličným prachom a dažďom ušpinenú ikonu môjho Ježiša, čo by som vtedy spravila? Starostlivo by som ju očistila a odstránila z nej všetky stopy nečistoty. Nemám teda takisto zaobchádzať s dušami, ktoré sú celkom znečistené hriechom, a nemám aj v nich vidieť prečistú tvár môjho Milovaného?“

Kde je tvoj poklad, tam je tvoje srdce

*Z*o života francúzskeho karmelitána, Vavrince od Vzkriesenia vieme len málo. Narodil sa roku 1614 v Hériménil, v malej dedinke v Lotrinsku, a pri krste dostal meno Nicholas Herman. Zdá sa, že jeho rodičia boli čestní, ale skôr chudobní ľudia, ktorí svojmu synovi nemohli umožniť štúdium, hoci by si to jeho inteligencia bola vyžadovala.

Z jedného rozhovoru s P. Beaufortom, vikárom parížskeho arcibiskupa kardinála de Noailles, ku ktorému došlo 3. augusta 1666 a ktorý si P. Beaufort zaznamenal, sa nám zachovala zmienka o rozhodujúcej milosti obrátenia 18-ročného Nicholasa. On sám hovorí: *„V zime som pozoroval jeden strom, ako tak stál pustý a bez listov, aby potom na jar zakvitol a na jeseň priniesol zrelé plody. Tento pohľad ma priviedol k hlbkej skúsenosti a pochopeniu Božej prozreteľnosti a Božej všemohúcnosti a toto poznanie sa nezmazateľne vtlačilo do môjho vnútra. Tento dotyk spôsobil, že som sa dokonale odpútal od sveta a vo mne sa zapálila taká láska k Bohu, že ani neviem povedať, či za tých štyridsať rokov, čo mu slúžim, mohla ešte vôbec narásť.“*

Hoci mala táto rozhodujúca milosť zmeniť celý jeho život, predsa sa mladý Nicholas nerozhodol ihneď nastúpiť na duchovnú dráhu, ale stal sa vojakom. Keď bol počas tridsaťročnej vojny zajatý a upodozrievaný zo špionáže, zdalo sa, že jeho život je stratený. Nakoniec sa mu predsa len podarilo dokázať svoju nevinu a tak uniknúť trestu smrti. Onedlho bol však tento 20-ročný mladík na bojisku zranený a vrátil sa do rodičovského domu.

Nevieme, čo sa počas týchto rokov odohrávalo v jeho vnútri. V každom prípade musel intenzívne hľadať Boha, pretože sa rozhodol žiť ako pustovník. No keďže nebol dosť zrelý na takýto prísny spôsob života, onedlho sa ho vzdal a zarábal si na živobytie ako sluha v Paríži. Tu spoznal bosých karmelitánov, ktorí sa stali jeho duchovnou rodinou. Ako 26-ročný sa rozhodol kráčať v šlapájach sv. Jána z Kríža a prijal rehoľné meno Vavrinec od Vzkriesenia.

*A*ko laickému bratovi mu bolo pridelené posledné miesto v kláštornom spoločenstve. Nesmel sa zúčastňovať na spoločných modlitbách pátrov a jeho práca mu bránila byť prítomným aj na spoločných hodinách meditácie. 15 rokov slúžil ako kuchár, niekedy mal na starosti až 100 karmelitánov. Aj tu – uprostred hrncov – sa naučil nachádzať Boha a zotrvať v Božej prítomnosti. V jeho životopise sa píše: *„Pokoj a sústredenie, ktoré vyžarovali z jeho tváre, zapôsobili na mnohých. Pri práci sa ani nenáhlil, ani nebol pomalý, ale pracoval s pokojom, aby vždy vykonal všetko v správnom čase. Čas práce, tak hovorieval, sa pre mňa neodlišuje ničím od času modlitby. V nepokoji a hluku kuchyne, keď viacerí musia robiť rôzne veci zároveň, nachádzam Boha s takým istým pokojom ako pri pohľade na svätú Eucharistiu.“*

Zrejme následkom zranenia vo vojne trpel brat Vavrinec bolesťami v boku. Tie ešte viac narastali v dôsledku práce v kuchyni, ktorú vykonával zväčša postojáčky. Nakoniec mu jedna noha celkom zmeravela. Kríval a dostavili sa aj silné reumatické bolesti, takže sa práce v kuchyni musel vzdať. Poverili ho „sedavou robotou“ obuvníka a zároveň bol zodpovedný aj za zásobovanie kláštora vínom. Pri týchto úlohách, ktoré znamenali preňho všetko možné len nič príjemné, prichádzal tento s Bohom zjednotený karmelitán do kontaktu s mnohými ľuďmi: kupcami, remeselníkmi, žobrákmi na vrátnici a predovšetkým s vlastnými spolubratmi; hlavne oni čoskoro spoznali, že k tomuto bratovi si môžu vždy prísť po dobrú radu. Žiaľ, zachovalo sa nám iba veľmi málo z toho, čo im brat Vavrinec povedal. P. Beaufort, jeden z jeho duchovných synov, si zapísal niekoľko poznámok zo spoločných rozhovorov a okrem toho zozbieral 16 listov, v ktorých brat Vavrinec odpovedal na otázky mníchov, rehoľníčok a viacerých laikov.

Z týchto textov sme pre Vás, milí čitatelia, vybrali niekoľko duchovných perličiek, ktoré Vám môžu pomôcť žiť v Božej prítomnosti tak, ako žil on. Nezáleží na tom, či ste matkou a ženou v domácnosti, alebo vodičom kamiónu, či úradníkom.

V posledných rokoch života sa bolesti v kĺboch, ktoré tohto laického brata trápili už 25 rokov, stále zhoršovali a na nohe sa mu vytvoril bolestivý vred. Nakoniec sa k tomu pridala zápal pohrudnice, na ktorý – v dokonalom pokoji a v povesti svätosti – brat Vavrinec zomrel 12. februára 1691 vo veku 77 rokov.

Chcieť celkom patriť Bohu

V čom sa odlišoval brat Vavrinec od iných kuchárov alebo obuvníkov? Prečo hľadali uňho radu vzdelaní i nevzdelaní, laici i zasvätené osoby? On našiel svoj poklad: Božiu prítomnosť vo svojom vnútri. V liste jednej rehoľníčke napísal: „*Chceli by ste vedieť, ako som dospel k tomu, že neprestajne žijem v Božej prítomnosti? Hľadal som iba jedno: patriť celkom Bohu. Táto túžba ma tak silno poháňala, že som sa odvážil dať všetko za všetko. Z lásky k nemu som sa zriekol všetkého, čo nebol On. Začal som žiť tak, ako keby sme boli na svete len On a ja.*“ Jednému bratovi, ktorý ho prosil, aby mu ešte konkrétnejšie vysvetlil, ako by mohol žiť v Božej prítomnosti, brat Vavrinec povedal:

„Keď som začínal svoje práce, povedal som Bohu plný dôvery: ‚Pozri, môj Bože, ty si pri mne. Pomôž mi a stoj pri mne! Všetko, čo robím, chcem robiť pre teba. Ty disponuj všetkými mojimi želaniami!‘ Aj keď som v práci pokračoval, zostal som naďalej v dôvernom rozhovore so svojím Stvoriteľom. Buď som ho prosil o milosť, alebo som mu vyslovene venoval všetky svoje práce. Keď som jednu prácu skončil, skúmal som, ako som ju vykonal. Keď som v nej objavil niečo dobré, ďakoval som Bohu. Keď to bolo inak, prosil som ho o odpustenie. Nakoniec som dospel k takému stavu, keď mi bolo rovnako ťažké nemyslieť na Boha, ako mi predtým padlo zaťažko, zvykať si na jeho blízkosť.“

*C*lovek musí vykonávať svoje denné práce a povinnosti „bez zhonu, bez nepokoja. Je nutné, aby sme vložili všetku svoju dôveru v Boha a dali nabok všetky starosti a myšlienky. Nenechajte sa odradiť nechutou, ktorú od prírody voči tomuto cvičeniu máte. Musíte sa trocha premôcť, prinútiť sa. Často, a

to predovšetkým na začiatku tohto cvičenia si človek myslí: „Veď je to všetko zbytočné!“ Vytrvajte však v tomto cvičení a dajte si pevné predsavzatie: nespraviť nič, nepovedať nič a nemyslieť na nič také, čo by mohlo Boha uraziť, čo by sa mohlo Bohu nepáčiť.“

Často sa stáva, že človek žijúci vo svete si myslí, že v kláštore by Boha našiel ľahšie; a zasa toho, čo žije v ústraní, v izolovanosti kláštora, trápia pokušenia a myslí si, že by Bohu mohol určite lepšie slúžiť charitatívnym životom. Tieto starosti poznal brat Vavrinec veľmi dobre a otvorene, bez okolíkov o nich hovoril: „Naše posvätenie nezávisí od toho, že zmeníme svoju činnosť, ale od toho, že to, čo zvyčajne robíme pre seba, robíme pre Boha bez vedľajších egoistických úmyslov. Všetky veci, aj tie najnepatrnejšie, robím z lásky k Bohu.“ A keďže „Boh prebýva v nás, na najhlbšom dne našej duše a my sa tam naňho môžeme obrátiť v každom okamihu, nie je potrebné, aby sme sa vždy zdržiavali v kostole.“

*I*stej reholníčke brat Vavrinec napísal: „On vám je stále nablízku, On je vždy s vami. Nenechajte ho osamote! Nepociťovali by ste ako nezdvorilosť, že by ste nechali priateľa, ktorý k vám prišiel na návštevu, samotného? Sme takto zaobchádzať s Bohom? Ako si môžeme dovoliť, ako sa opovážujeme zanedbávať ho? Nezabúdajte na neho, myslite na neho často, modlite sa k nemu bez prestania.“ To nám pripomína zážitok jeho duchovnej matky, sv. Terézie z Avily, ktorá pri pohľade na svoj uplynulý život plná bolesti zvolala: „Keby som bola skôr vedela, že tento veľký Kráľ prebýva vo mne, nenechala by som ho tak často samého.“

Chce to rozhodnosť a odvahu

*B*rat Vavrinec povzbudzoval tých, čo k nemu prichádzali, aby odhodlane začali a s dôverou vytrvali. On sám bojoval desať rokov a „vnútorne veľa vytrpel“; mal dokonca aj pokušenia ukončiť život samovraždou, až mu Boh nakoniec daroval tú milosť, že neustále zakusoval jeho prítomnosť. O týchto ťažkých rokoch brat Vavrinec napísal: „Počas tohto obdobia som často padal, ale stále som aj znova vstával. Zdalo sa mi, akoby bolo všetko proti mne: svet, môj rozum, ba aj samotný Boh.“ V takejto veľkej núdzi sa pevne rozhodol:

„Chcem vždy robiť všetko z čistej lásky k tebe, ó, Bože. Keď som pomýšľal na to, že sám urobím koniec tomuto životu plnému vnútorného trápenia a nepokoja, stalo sa zrazu čosi zázračné: uskutočnila sa vo mne veľká premena. Moja duša, doteraz taká nepokojná, pocítila naraz hlboký vnútorný pokoj. Bolo to, akoby našla svoj najvnútornejší stred, svoje miesto pokoja. Od tohto času som bol až nepochopiteľne jednoduchým spôsobom obrátený k Bohu v pokore a láske.“

*D*ôležité je, aby sme sa myšlienkami nedali odradiť od nerušeného hľadania pravého pokladu, ktorý prebýva v nás. „Neužitočné a zbytočné myšlienky všetko pokazia. Nimi sa začína každé zlo.“ Istú vznešenú dámu, ktorá bojovala s roztržitosťou, upokojil: „Nehovíš mi nič nové. Naša myseľ je už raz taká, že blúdi sem a tam. Keďže je však vôľa pánom aj nad všetkými našimi schopnosťami, musí aj naše myšlienky znova priviesť k sústredeniu, skoncentrovať ich a nasmerovať na Boha, ako náš posledný cieľ. Keď sa už roztržitosť a blúdenie stali zlozvykom našej mysle, potom je, prirodzene, ťažké osvojovať si tieto nové návyky, hlavne na začiatku. Keďže nám chýba prísna duševná disciplína,

zvyčajne nás myšlienky pritahujú k pozemským veciam, a to dokonca aj proti našej vôli. Myslím, že tu existuje len jeden prostriedok: uznať svoje chyby a pokoriť sa pred Bohom.“

*K*to chce žiť v Božej prítomnosti, musí sa, samozrejme, chrániť pred zbytočnou roztržitosťou. Prílišné sledovanie televízie, rozhlasu, čítanie časopisov, internet, zbytočne dlhé telefonické hovory a nepretržitý hluk takmer znemožňujú našej duši zotrvať v myšlienkach pri Bohu. Preto brat Vavrinec radil: *„Jeden z prostriedkov, ako počas modlitby sústrediť myšlienky a zachovať ich v pokoji, je: ani v ostatnom čase nedovoliť myšlienkam potulovať sa príliš ďaleko. Pevne ich drž v Božej prítomnosti a navykni si z času na čas myslieť na Boha. Potom zistíš, že je ľahké vrátiť sa späť, zbaviť sa roztržitosti a sústrediť sa.“*

*O*dkedy sa brat Vavrinec nenechal ničím odradiť od viery v Božiu prítomnosť a žil len pre Boha, svoj jediný poklad, mohol zakúsiť plody svojej námahy: *„Aká radosť a aký pokoj sú vo mne, pretože viem a cítim, aký veľký poklad nosím stále v sebe! Boží poklad je podobný oceánu, z ktorého nás uspokojí jedna jediná vlnka prichádzajúca a odchádzajúca v jedinom okamihu. Utrpenia a radosti, ktoré nám ponúka tento svet, nie sú ničím v porovnaní s tým, čo som zakúsil ako utrpenie a radosť v duchovnom svete. Duchovné veci, ktoré som zažil, sú také veľké, že už viac nepoznám pozemské starosti, už ma viac netrápi strach tohto sveta. Už nemám viac svoju vôľu, iba vôľu Božiu, a tú sa snažím vo všetkom vykonať. Moja jediná činnosť je: zotrávať v Božej prítomnosti; pritom si vždy uvedomujem blízkosť Boha a s úplnou odovzdanosťou sa doňho ponáram.“*

Božia láska v utrpení

*P*okiaľ je človek aktívny a svoj život si takpovediac „berie do vlastných rúk“, nie je ťažké vydať sa na túto duchovnú cestu. Keď sme však chorí, máme bolesti a zdá sa nám, že náš život nemá zmysel, potrebujeme o to viac viery, aby sme pochopili, že Boh nás netrestá, ale nám dáva účasť na svojom utrpení, ktoré on z lásky vytrpel za vykúpenie ľudstva a stvorenia. Brat Vavrinec dokáže aj v takýchto situáciách radiť z vlastnej skúsenosti:

„Keby sme vedeli, ako veľmi nás Boh miluje, boli by sme vždy ochotní vyrovnane a bez reptania prijať z jeho rúk šťastie i trpkosť. Najväčšie utrpenia sa nám zdajú neznesiteľné len vtedy, keď ich vidíme v nesprávnom svetle. Keď ich však prijmeme z Božích rúk, spoznáme, že Boh je náš milujúci otec. Všetky naše utrpenia tak stratia svoju trpkosť... Hoci by bolo utrpenie akokoľvek veľké, prijmi ho z čistej lásky k Bohu. V Bohu trpieť a v Bohu prebývať sa tak môže stať rajom. Snažme sa nerobiť nič, nepovedať nič a nemyslieť na nič, čo by sa mu mohlo znepáčiť. Keď je potom náš duch naplnený Bohom, dokonca aj utrpenie sa stane sladkým, naplní sa duchovným pomazaním...“

*T*ieto slová brata Vavrince sa nám môžu zdať najskôr dosť cudzie. No keď sa pozrieme na životy svätých mužov a žien, ako napr. na život blahoslavenej Matky Terezy a blahoslaveného pápeža Jána Pavla II., vidíme, že aj oni trpeli rovnako, ako trpíme aj my, a utrpenie pociťovali ako konkrétnu bolesť. Vyznačovali sa však tým, že vo svojom utrpení nikdy nestratili vnútorný pokoj. Vedeli totiž, že Boh ich práve v bolesti podopiera a miluje. A aj keď to nie vždy cítili, verili, že Boh je plný súcitu, a preto nás predovšetkým v utrpení objíma.

Aj božský Vykupiteľ a jeho spoluvykupujúca Matka Mária cítili vo svojom nevysloviteľnom utrpení bolesť a prelievali slzy. No modlitba a ich čistá láska k Otcovi a k nám ľuďom im dali silu, aby to všetko dokázali uniesť. To platí aj pre nás: Keď sa snažíme žiť z modlitby a zo sviatostí – to znamená celkom z Boha a pre Boha, tak budeme naplnení jeho láskou. Iba jeho láska nás robí schopnými prijať utrpenie a obetovať ho za tých ľudí, za ktorých ho smieme spoluvykupujúco niesť. Táto čistá láska a obetovanie utrpenia nám dáva pokoj a naplňa nás dokonca vnútornou radosťou.

Z rozprávania ruského pútníka

Božie slovo sa nedá porovnať so žiadnym iným slovom, pretože ten, kto ho vyslovuje, je sám Stvoriteľ celého vesmíru a prameň všetkého života. On sám zjavil prorokovi Izaiášovi, aká veľká činorodá moc je obsiahnutá v jeho slove: „... moje slovo, ktoré mi vyjde z úst, nevráti sa ku mne naprázdno, ale urobí, čo som si želal, a vykoná, na čo som ho poslal“ (Iz 55,11). Pán to svojim učeníkom povedal celkom otvorene: „Slová, ktoré som vám povedal, sú Duch a život“ (Jn 6,63). Kto však miluje Boha, túži jeho slová nielen počúvať, ale ich aj v celej hĺbke pochopiť a žiť. Potom nepochybne zakúsi božskú moc, ktorá je v jeho slove obsiahnutá. Tak sa vodilo aj istému ruskému mužovi, ktorý hľadal Boha. Rozpráva o ňom svetoznáma kniha „Úprimné rozprávanie pútníka svojmu duchovnému otcovi“.

Sväté Písmo - jeho drahocenný poklad

Slová sv. Pavla: Modlite sa bez prestania! (1 Sol 5,17) sa tohto ruského pútníka tak veľmi dotkli, že mu vo dne v noci nedali pokoj. Putoval z miesta na miesto, aby si nechal význam týchto slov vysvetliť človekom skúseným v duchovnom živote. Musel hľadať dlho, až mu Boh konečne priviedol do cesty duchovného otca, starca, ktorý mu popri osobných poučeníach odporučil čítať dve knihy: Sväté písmo a Filokaliu, zbierku skúseností a poučení svätých mníchov a pustovníkov o Ježišovej modlitbe. Prešťastný pútník teraz putoval pustými oblasťami, neustále mal na perách Ježišovu modlitbu a v srdci Boží pokoj. Stalo sa, že ho istého dňa prepadli dvaja zlodeji, zbili ho do bezvedomia a ukradli mu vrece, ktoré pri putovaní nosil so sebou. Sám o tom hovorí: „Horco som plakal. Ani nie preto, že ma veľmi bolela hlava, ale preto, že mi ukradli dve knihy – Sväté písmo a Filokaliu, ktoré som mal v tom vreci. Smútil som deň a noc, plakal som. Ja úbožiak, prišiel som o jediný poklad vo svojom živote! Keby ma boli radšej celkom dobili k smrti než to, že teraz musím žiť bez tejto duchovnej potraviny!“

Ďalšie dni sa mi snívalo, že som bol v pustovni u môjho starca a predkladal som mu svoje žiade. Starec ma však utešoval: „Nech ti je to poučením, aby si sa k pozemským veciam správal lahostajne, aby si tak mohol ľahšie napredovať a pokračovať vo svojej ceste do neba. Boh to dopustil. Praje si,

aby sa kresťan zriekol svojej vlastnej vôle, svojich túžob a želaní a akejkol'vek vášne a nech sa celkom a úplne odovzdá jeho svätej vôli. On riadi v živote všetky veci tak, že koniec koncov všetky človeku osožia a podporujú jeho spásu. Maj odvahu a vieru! Čoskoro nájdeš oveľa väčšiu útechu, než aké máš teraz utrpenie!' Pri týchto slovách som sa zobudil. Cítil som, že som silnejší a do duše mi vošlo svetlo a pokoj. ‚Nech sa stane Božia vôľa,‘ povedal som, prežehnal som sa, vstal som a šiel ďalej.

(Rozprávanie ruského pútnika, populárny skrátenejší názov *Ruský pútník*, je kniha, v ktorej je pútnikovo rozprávanie zamerané na Ježišovu modlitbu. Kniha vyšla v Kazani okolo roku 1870. Bola preložená do mnohých jazykov a čitateľov na Západe oboznámila s Ježišovou modlitbou. V knihe sa pútnik snaží dosiahnuť splnenie príkazu apoštola Pavla, aby sme sa neustále modlili. K dosiahnutiu stavu neustálej modlitby mu pomáhajú okrem iného aj poučenia, ktoré nachádza vo Filokalii (Láska k dobru), zbierke textov východnej Cirkvi.

Ježišova modlitba alebo Modlitba srdca je krátka modlitba určená na ustavičné opakovanie, je súčasťou asketickej duchovnej tradície kresťanského Východu. *pozn. redakcie*)

Uzdravujúca sila Božieho slova

Tak som putoval tri dni s Ježišovou modlitbou v srdci: ‚Ježiš, Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!‘ Takto som dobehol zástup trestancov a uvidel som tam oboch mužov, ktorí ma okradli. Padol som pred nimi na kolena a úpenlivo som ich prosil, aby mi prezradili, kde sú moje knihy. Po určitom váhaní sa mi priznali, že moje knihy sú spolu s ostatnými ukradnutými vecami na konci kolóny. Bežal som k dôstojníkovi a všetko som mu obširne vysvetlil. Mal pre mňa pochopenie a povedal: ‚Vrátim ti tvoje knihy. Pod's nami, večer sa zastavíme a pripravíme sa na prenocovanie. Teraz len kvôli tebe nemôžem zastaviť celú kolónu.‘ Tak sme dorazili do tábora, kde sme mali prenocovať. Dôstojník vyhľadal moje knihy a navrhol mi, aby som prenocoval pri ňom. Ani som nevedel, ako sa mám Bohu poďakovať! Knihy som si pritlačil na srdce tak silno, až mi strpli prsty. Slzy mi tiekli od radosti a srdce mi bilo od šťastia.“

Keď dôstojník videl pútnika v tomto rozporení, cítil, že aj on by mu mal zveriť svoje tajomstvo, a to veľkú milosť, za ktorú vďačí Božiemu slovu. Rozopol si uniformu a vytiahol malý, v Kyjeve vytlačený Evanjeliár v nádhernom, ručne robenom umeleckom obale zo striebra a začal rozprávať: ‚Ako mladý muž som začal svoju službu v armáde a moji predstavení ma mali radi, lebo som bol šikovný. No na nešťastie som sa naučil piť a veľmi som si na to zvykol. Alkohol bol akoby mojou chorobou. Kým som nepil, bol som snaživým dôstojníkom, no len čo som začal piť, potrestali ma väzením na celé týždne. Dlho mi to trpeli. No nakoniec ma za hrubé slová, ktoré som v stave opilosti povedal môjmu nadriadenému, degradovali a na tri roky ma preradili medzi vojakov. Vyhrážali sa mi ešte prísnejšími trestami, ak sa nezlepším a s pitím neprestanem.‘

Hoci sa dôstojník veľmi snažil nedotknúť sa viac alkoholu, nepodarilo sa mu to a pri ďalšom treste si takmer zúfal, pretože ‚som nevedel, čo si mám so sebou počať.‘ Tu istého dňa prišiel do kasární mních a prosil o almužnu. Mal súcit s ubitým, na obyčajného vojaka degradovaným kapitánom a vypočul si, aké má trápenie. Aj bratovi tohto mnícha sa vodilo kedysi tak isto, a tak bývalého dôstojníka s pochopením povzbudzoval:

„Spovedník dal môjmu bratovi Evanjeliár a rozhodne mu prikázal, že zakaždým, keď bude mať chuť na alkohol, nech si bez meškania prečíta z neho jednu kapitolu; ak bude mať ešte stále chuť vypiť si, tak si musí prečítať ďalšiu kapitolu. Za krátku dobu bol môj brat uzdravený. Rob to aj ty tak isto. Uvidíš, že to pomáha. Mám Evanjeliár; keď chceš, tak ti ho prinesiem.“

Dôstojník mal však svoje pochybnosti: „Čo mi už len pomôže tvoj Evanjeliár, keď ma vlastná snaha a ani lieky nedokázali odnaučiť piť?“ – „Nehovor tak,“ odvetil mních, „buď si istý, že ti to pomôže.“ Na druhý deň mu mních priniesol slúbený Evanjeliár. Dôstojník ho otvoril, letmo si prečítal zopár riadkov a povedal: „Nechcem ho. Veď to, čo sa tam píše, sa vôbec nedá pochopiť.“ No mních sa nevzdával a uistil ho: „V slovách evanjelia je ukrytá posväcujúca sila, pretože sa v ňom píše to, čo povedal Boh. To nevadí, že tomu ešte nerozumieš. Len horlivo čítaj. Už svätý Ján Zlatoústý píše o moci Božieho slova, že samotná skrinka, v ktorej sa evanjelium uchováva, spôsobí, že diabol sa trasie a neodváži sa jej ani len dotknúť.“ Pijan s prekvapením počúval jeho slová, knihu prijal a uložil si ju do skrine.

K keď ho po určitom čase prepadla neovládateľná chuť na pálenku, v skrini vedľa svojej peňaženky našiel položený Evanjeliár. Ihneď si spomenul na mníchove slová a začal čítať prvú kapitolu z Matúša. Najprv ničomu nerozumel, no urobil presne tak, ako mu mních radil, a prečítal si aj ďalšiu kapitolu. Tak robil celý deň, akonáhle pocítil nutkanie siahnuť po alkohole. „Keď som skončil so všetkými štyrmi evanjelistami, môj návyk na alkohol úplne zmizol a dokonca som k alkoholu pociťoval odpor. Je to už dvadsať rokov, čo som sa žiadneho alkoholického nápoja ani len nedotkol.“ Uzdraveného muža povýšili opäť na dôstojníka, postúpil a nakoniec sa stal veliteľom. Oženil sa s dobrou ženou a spolu pomáhali chudobným a pútnikom. Ako poďakovanie za uzdravenie zo svojej závislosti dal sľub, že každý deň si prečíta jedno celé evanjelium. „Keď mám v službe veľmi veľa práce a som veľmi unavený, tak si večer ľahnem a poprosím manželku alebo syna, aby mi prečítali jedného evanjelistu. Z vďaky a na Božiu oslavu som si dal Evanjeliár zviazať do čistého striebra a nosím ho vždy pri sebe na hrudi.“

Keď dôstojník dokončil svoje dojímavé svedectvo, prečítal si Evanjelium podľa Marka a obaja sa uložili na odpočinok až neskoro po polnoci. Ráno sa mu pútnik poďakoval za jeho dobrotu a s radosťou pokračoval vo svojej ceste.

Milujúca prítomnosť Boha v jeho Slove

*R*ozprávanie ruského pútnika by mohlo znieť ako rozprávka. Ale to si pomyslí len ten, kto nepozná hlbokú dušu ruského človeka a dlhú tradíciu putovania.

Naši misionári v Talmenke na Sibíri spoznali staršieho muža, ako popri ich dome pravidelne prechádzal so stádom desiatich kôz. Chodieval na najbližšiu lúku, kde trávil celý deň. (fotografia). Kým sa kozy pásli, takmer nepretržite čítal nejakú knihu. Keď sa mu naskytla najbližšia príležitosť porozprávať sa s našimi sestrami, hneď začal rozprávať o Božej láske a milosrdenstve. Dvakrát sa jednej našej sestry naliehavo spýtal: „Miluješ Boha?“

A ešte skôr, než mu mohla odpovedať, pokračoval: „*Som veľký hriešnik, ale Boh ma miluje!*“ Vtedy sme pochopili, že kniha, ktorú neustále čítal, bolo Sväté písmo. So slzami v očiach nám prisľúbil, že sa bude za nás modliť.

Bol si vedomý, že Boh nás miluje. Byť si istý Božou prítomnosťou a jeho otcovskou starostlivosťou, to sú liečivé účinky v duši toho, kto medituje o Božom slove a snaží sa ho uskutočňovať vo svojom živote. Preto nám aj Panna Mária v Medžugorí 25. januára 1999 odporúčala: „*Položte Sväté písmo na viditeľné miesto vo svojich rodinách, čítajte ho, rozjímajte nad ním a budete vedieť, ako Boh miluje svoj ľud.*“

Ísť od Ježiša k Ježišovi

Vo svätostánkoch našich kostolov a vo svätom prijímaní stretávame Boha v eucharistickom tele Krista. Ale Ježiša môžeme spoznať aj vo všednom dni, môžeme sa ho dotýkať a dokonca mu slúžiť – v jeho mystickom tele, v každom núdznom, ktorý potrebuje našu pomoc.

*B*lahoslavená Matka Tereza hovorí: „*Kristus je prítomný 24 hodín denne. Chodte k Ježišovi, opätovne chodte k nemu! On je tu: vo svätej Eucharistii... a v trpiacom bratovi.*“ O tejto veľkej expertke lásky k blížnemu, ktorá dala Ježišovi počas svojho života 594 „nových svätostánkov“, ako ona sama nazývala založenie každého nového domu, zaznamenáva nasledujúcu udalosť P. Leo Maasburg vo svojej knihe „*Matka Tereza: Zázračné príbehy*“:

„*Pri mojej prvej návšteve v Kalkate som sa v kaplnke posadil do kúta, aby som mohol pozorovať, ako sa Matka Tereza modlí. Podľa toho, ako hlboko, zbožne so zavretými očami klačala, sa zdala byť úplne pohrúžená do modlitby. Po určitej chvíli som si všimol, že vonku pred dverami kaplnky chodí nejaký fotograf nervózne sem a tam. Zjavne chcel hovoriť s Matkou Terezou, ale sa neodvážil ísť k nej a vyrušiť ju. Zrazu k nemu podišla jedna zo sestier a dala mu najavo, aby k Matke Tereze pokojne pristúpil. On si vyzul topánky, vstúpil do kaplnky, ale váhal kláknúť si vedľa Matky Terezy. Teraz ju vyruší, pomyslel som si a zvedavo som čakal, ako bude na to reagovať ona. Určite ho musela počuť alebo cítiť, keď si vedľa nej klakol, pretože zdvihla zrak a so žiarivým úsmevom ho privítala. Jej pozornosť teraz patrila len a len fotografovi. Ten jej niekoľkými slovami vysvetlil svoje úmysly a ona mu odpovedala. Fotograf potom vstal a opustil kaplnku. No ešte skôr, než bol vonku, Matka Tereza bola znovu úplne ponorená v modlitbe. Až neskôr som pochopil, že pre Matku Terezu bol Ježiš tak citelne prítomný v ľuďoch, s ktorými sa stretala, že prichádzajúc z modlitby, teda zo živého rozhovoru s Ježišom, prešla jednoducho iba od Ježiša k Ježišovi.*“

*T*oto pekné povolanie „ísť od Ježiša k Ježišovi“ postupne prostredníctvom rôznych skúseností, ktoré poznačili jeho život, objavil aj Švajčiar P. Nicolas Buttet (*1961), zakladateľ spoločenstva „Eucharistein“. „*Po maturite som študoval právo a vo veku ešte ani nedovŕšených 23 rokov som bol poslancom v parlamente švajčiarskeho kantónu Wallis. Aj keď som o existencii Boha nikdy nepochyboval, v tom čase som sa vzdialil od viery a svoj čas som trávil pri športe, hudbe a rôznych nočných*

zábavách. Žil som s jedným dievčaťom a práve vtedy prišiel Ježiš, aby ma oslobodil – dal mi spoznať, že neviem, čo znamená skutočne milovať. Hovoril som síce svojej priateľke, milujem ťa, no v skutočnosti som miloval len sám seba.

Toto bolestné spoznanie ma priviedlo späť k svätej spovedi. Po dvoch hodinách slúz, vystretý na podlahe v kapucínskom kostole vo Freiburgu, som už nemohol viac odporovať vnútornému nutkaniu vyhľadať spovedníka. Následné očistenie mi pomohlo, že som s údivom spoznal Boha ako toho, ktorý ma miloval aj vtedy, kde som bol ja sám zo seba znechutený, ktorý ma navštívil, keď som bol slabý, ktorý ma očakával, keď som žil v hriechu, aby ma z neho oslobodil, a ktorý mi daroval úplne novú, nepoznanú radosť.“

Vo svojej advokátskej kancelárii bol Nicolas dennodenne konfrontovaný s rôznymi rodinnými drámami, rozvodmi, násilím, hádkami o peniaze a pozemky a zistil, že aj tu všade chýba láska.

„V tomto duchovnom rozpoležení som cestoval počas vianočných prázdnin do Turína k jednému priateľovi, ktorý pracoval už desať rokov v Malom dome Božej prozreteľnosti (Piccola Casa) sv. Jozefa Benedikta Cottolenga (Giuseppe Benedetto Cottolengo) s ťažko postihnutými ľuďmi. Opustil som švajčiarsky parlament a prišiel som sem, do sveta pre mňa úplne nového. Hneď prvý večer mi môj priateľ povedal: ‚Pod, pozrieme sa, či naši dvadsiati postihnutí dobre spia.‘ V spálni na prvom poschodí sme zacítili hrozný zápach. Po užití preháňadla tu bolo 18 osôb znečistených od hlavy až po päty. ‚Musíme ich umyť, Nicolas,‘ počul som svojho priateľa. ‚Ty začneš vľavo, ja vpravo, a keď sa stretne, budeme hotoví.‘ Zadržoval som dych a pomyslel som si, toto nikdy nezvládneš, no napriek tomu som vstúpil dnu. O čo viac som počas nasledujúcich dvoch hodín napredoval, o to som bol šťastnejší. Ustavične mi chodila po rozume veta, ktorú povedal Pán Ježiš: ‚Čokoľvek ste urobili jednému z mojich najmenších bratov, mne ste urobili.‘ A na konci som prvýkrát vo svojom živote plakal od radosti.

Bola skoro polnoc, keď sme zišli dolu do kaplnky, kde bola vo dne v noci na oltári vystavená Najsvätejšia sviatosť. V tomto okamihu som prežil druhý otras tohto večera.

Preto som, čo som ja, slaboch, práve pocítil, ako mi Ježiš dal silu urobiť niečo, čo bolo pre mňa ľudsky nemožné, tu pri pohľade na bielu hostiu ma zalial pocit istoty, ktorý ma odvtedy už nikdy neopustil: Toto je tu predom mnou skutočný Ježiš! A ten istý Kristus – tu prítomný pod spôsobom chleba, leží tam na prvom poschodí v posteliach chorých. Tu som pochopil: môj život bude spočívať v tom, že pôjdem od Ježiša k Ježišovi – od Ježiša v mojich trpiacich bratoch k Ježišovi vo svätej Eucharistii.“

Šesť mesiacov zavolali Nicolasovi Buttetovi z Pápežskej rady pre spravodlivosť a mier vo Vatikáne. „Bol to začiatok veľmi pekného dobrodružstva štyroch rokov v službe Cirkvi. Poverený Pápežskou radou pre spravodlivosť a mier som cestoval po celom svete, pripravoval som prednášky a pracoval v chudobných štvrtiach. Keď som práve premýšľal, že požiadam o predĺženie zmluvy o ďalších päť rokov, vedel som, že je to príliš málo. A keďže som vedel aj to, akú veľkú moc má modlitba, cez ktorú môžem byť blízko pri tých, ktorých som stretol v slumoch v Manile, v Caracase a Kalkate; cez ktorú môžem byť aj v blízkosti všetkých významných osobností politiky a hospodárstva, ako aj ľudí na dôležitých postoch, ale zároveň môžem byť nablízku aj všetkým chorým a postihnutým, zanechal som všetko a nasledoval som vnútorné volanie, ktoré mi hovorilo: Boh sám stačí!“

Š cirkevným povolením sa 30-ročný Nicolas v roku 1992 utiahol ako pustovník do malej opustenej pustovne Notre-Dame-du-Sceux nad St. Moritzom vo Švajčiarsku.

„Vystúpil som po 482 kamenných schodoch, aby som zostal rok, ale bolo z toho päť rokov. Veľa hodín počas dňa som sa v tichu modlil a často som celé noci strávil na poklone. Zrodil sa vo mne dôverný vzťah k Pánovi – nie v pocitoch, ale v živej dôvere: Boh je pri mne a miluje ma. Stará sa o mňa. Ako konkrétne som mohol pocítiť túto láskyplnú blízkosť a prozreteľnosť Pána! Vedel som napríklad, že si na jedenie nemám nikdy nič kúpiť. Ale keď som tak pár týždňov nemal chlieb, v isté sobotné ráno som sa s úsmevom modlil: ‚Ježiš, ak by sa našiel pre mňa chlieb, nemal by som nič proti tomu. Rád by som si z neho zajedol.‘ O štvrt’ na jednu niekto zaklopal na dvere. Bola to jedna žena, ktorá mi povedala: ‚Pozrite, prinášam vám trochu chleba, pretože keď som dnes v kostole bola zapáliť sviečku, cítila som vnútorné nutkanie: Choď a zanes pustovníkovi chlieb! Pomyslela som si, že iba chlieb, to sa predsa nepatrí! Ale keďže bola otvorená už len pekárneň, prinášam vám teda iba chlieb.‘ Keď som tej žene porozprával to, čo tomuto príbehu predchádzalo, bola dojatá až k slzám; videla, aký je Boh nežný a ako mi aj týmto chcel povedať, že ma veľmi miluje.“

Q nejaký čas už cestu do pustovne nachádzalo mnoho ľudí. „Jedného dňa vystúpilo po kamenných schodoch mladé dievča. Bola smutná, a tak som ju povzbudil, aby sa posadila a že sa trochu porozprávame. ‚Neverím v Boha,‘ to bolo jedno z toho mála, čo mi vtedy povedala. Až neskôr som sa dozvedel, že sa už päťkrát pokúšala spáchať samovraždu a aj teraz vyšla sem hore iba preto, aby skočila zo 135 metrov vysokej skalnej steny. Povedal som jej: ‚Počúvaj ma, ty si úplne na konci a tu existuje už iba jedno, čo ťa zachráni. Dovoľ Ježišovi, aby sa na teba pozrel.‘ Ona na to odvetila: ‚Veď som ti povedala, že ja neverím!‘ ‚To nevadí, Boh je ten, ktorý verí v teba – a to stačí. Dovoľ mu, aby sa na teba pozrel.‘ ‚Čo to znamená, dovoliť mu, aby sa na mňa pozrel?‘ pýtala sa. Vysvetlil som jej: ‚Vieš, ja trávim celé noci v poklone pred Najsvätejšou sviatosťou, pred malou, okrúhrou bielou hostiou. A to je Ježiš, ktorý je tu! Keď chceš, môžeš tu stráviť aj ty jednu takú noc.‘ Prišla a ostala bez pohnutia od desiatej hodiny večer do siestej hodiny ráno s pohľadom nasmerovaným na Najsvätejšiu sviatosť.

*T*ak to bolo deväť nocí za sebou. Potom povedala: ‚Vieš, padla som tak hlboko, tak veľmi hlboko! Ale keď som bola úplne na dne, našla som Ježiša. A ako na trampolíne ma poslal znova hore, späť na svetlo! Pripadala som si škaredá a považovala som sa za nulu. Ale teraz viem – nejde o to, čo si myslím o sebe ja sama, alebo čo si myslia o mne iní; záleží iba na tom, čo si myslí o mne Boh! Pochopila som, že Ježiš ma miluje a že som v jeho očiach cenná. Predstav si, že tento malý kúsok hostie, Boh, ma úplne premenil.‘ “

*Z*ivot v tichu pustovne bol pre Nicolasa nečakaným a intenzívnym „noviciátom, aby sa naučil prijať všetkých tak ako Ježiš a aby ich ‚vystavil‘ jeho prítomnosti“; všetkých, ktorí sú poznačení násilím, drogami, beznádejou, prepracovaním, depresiami a nedostatkom lásky. Keď prišli ‚vyhorení‘ politici a veľkopodnikatelia hľadať u neho pomoc a radu, spomenul si na slová, ktoré povedala Matka Tereza o duchovnej chudobe Západu, ktorá je oveľa tragickejšia než akákoľvek materiálna chudoba. „Toto tiché miesto vyhľadávalo stále viac mladých a tí sem prichádzali živiť svoju vieru. Začali to piati a onedlho ich bolo sto. Niekedy prišli aj ich neveriaci príbuzní alebo tí, čo mali problémy s drogami. Mnohí boli priťahovaní ich elánom alebo jednoducho prišli len zo zvedavosti.“ Táto skupina mla-

dých opätovne naliehala na Nicolasa, aby založil spoločenstvo, ktoré by bolo útočiskom pre ľudí v núdzi. S ťažkým srdcom opustil Nicolas svoju pustovňu až v roku 1997, keď ho biskup vyzval: *„Tvoje miesto je pri nich. Teraz zostúpiš dolu zo svojho vrchu! Boh ťa volá presne sem a nikde inde.“* „Keď som odtiaľ odchádzal, nechal som tam všetko, dokonca aj potraviny, lebo som si povedal, raz sa vrátiš.“ Ale nestalo sa tak.

Tak vzniklo bratstvo Eucharisteïn, ktorého názov znamená vzdávanie vďaky a pochádza z gréckeho slova „ευχαριστειν“. Už samotný názov poukazuje na to, že svätá Eucharistia, svätá omša a poklona od piatej hodiny ráno do desiatej hodiny večer sú srdcom a stredobodom spoločenstva. Pre jeho zakladateľa Nicolasa Butteta, ktorý bol v roku 2003 vysvätený za kňaza, zostali nočné hodiny obľúbenými a uprednostňovanými hodinami modlitby. *„S Ježišom musím mať stále kontakt a musím mu takpovediac hľadieť z tváre do tváre, pretože pri ňom, pred Najsvätejšou sviatosťou dostávam stále nanovo silu robiť to, čo by som sám od seba nikdy nedokázal: milovať tak ako On. Tak veľa vecí nás každodenne presahuje, tak veľa problémov je pre nás neriešiteľných a mnohé situácie nedokážeme ovplyvniť. A predsa sa v kaplnke udialo už veľa radikálnych zmien.“*

Veľmi dojímavým a presvedčivým dôkazom toho bol pre mňa chlapec, ktorý si roky pichal heroín. Jedného dňa povedal: „Počúvaj, Nicolas, už nevládzem. Dnes večer odtiaľto odídem a zoženiem si heroín.“ Vtedy som mu dokázal povedať len tolko: Pozri, ja ťa tu nemôžem držať nasilu, ani ťa zamknúť či nasadiť ti putá. No môžem s tebou urobiť jedno – keď chceš, pôjdeme teraz spolu do kaplnky. Iba my dvaja. A zostaneme tam tak dlho, ako ty chceš.“

V kaplnke sme strávili skoro celú noc. On kľačal iba niekoľko centimetrov od vystavenej Najsvätejšej sviatosti, s prstami pevne zakvačenými na oltári. Ja som kľačal vzadu a úpenlivo som zaňho prosil Ježiša. Chlapec plakal, stonal a vystieral sa za Ježišom. Vydržal! Po tejto noci úplne prekonal svoju závislosť od heroínu a začal nový život.

Keď sa udejú takéto zmeny a obrátenia a keď tí, ktorí sú obrátení, povedia: „To bola svätá Eucharistia, Ježiš, ktorý ma uzdravil“, tak to je pre mňa tá najväčšia radosť. Potom si poviem: Naše spoločenstvo nie je síce všade, ale prameň svojho uzdravenia a silu vydržať nájdú v každom svätostánku.“

Boh prebýva vo mne!

Učenie o prebývaní Boha v duši je pre Karmel oddávna veľmi cenné. Blahoslavená karmelitánka Alžbeta od Najsvätejšej Trojice žila – ako to prezrádza už jej meno – celkom z tohto úžasného tajomstva. Vlastné duchovné skúsenosti, pochádzajúce z hĺbky jej srdca, podala ďalej svojim priateľom a známym všetkých stavov a vekových kategórií a tak sa stala učiteľkou hlásajúcou Boha, ktorý je iba Láska a prebýva v našej duši.

*D*esaťročná Alžbeta Catezová (1880-1906) z Dijonu vo Francúzsku, ktorá bola rovnako temperamentná ako tvrdohlavá, no na druhej strane citlivá a srdečná, prijala v deň svojho prvého svätého prijímania zvláštnu milosť, ktorá poznačila celý jej život. „V ten deň si Ježiš postavil príbytok v mojej duši. Privlastnil si moje srdce tak veľmi a tak silno, že od chvíle tohto tajuplného stretnutia som si želala len jedno – darovať mu svoj život.“ Matka Catezová, vdova, sa zdráhala vyhovieť želaniu svojej sedemnásťročnej dcéry a nechcela jej dovoliť vstup do Karmelu. No ihneď po svojich 21. narodeninách prekročila Alžbeta v auguste 1901 prah Karmelu vo svojom rodnom meste a tu si ju Pán po necelých piatich rokoch povolal na večnosť.

Sestra Alžbeta bola šťastná a často opakovala: „Zdá sa mi, že som našla moje nebo na zemi. Pretože nebo je Boh a Boh prebýva v mojej duši. V ten deň, keď som to pochopila, sa vo mne všetko vyjasnilo. Toto tajomstvo túžim potichu prezradiť všetkým, ktorých milujem.“ Svojej priateľke Františke napísala: „Musíš si tak ako ja vo svojom vnútri vybudovať malú celu. Musíš myslieť na to, že Boh je tam, a keď cítiš nervozitu, keď si smutná, rýchlo choď do nej a porozprávaj všetko svojmu Majstrovi ... Ako veľmi to robí človeka šťastným, keď žije v takom dôvernom vzťahu so svojím milovaným Bohom ... keď ho môžeme nájsť v hĺbke svojej duše. Potom človek už nikdy nie je sám, ale samotu potrebuje, aby sa mohol tešiť z prítomnosti svojho hosťa, ktorému sa klania. Františka, musíš mu dať miesto v tvojom živote, v tvojom srdci!“

*P*očas posledných rokov života ju v dôsledku ťažkej choroby trápila aj nespavosť. Ona, čo odjakživa veľmi rada pozorovala vesmír a hviezdnu oblohu, ktoré jej hovorili o Božej nádhere a veľkosti, napísala svojej matke a sestre: „Zdá sa mi, že celá príroda je plná Boha ... Ako rada by som bola maliarom, aby som vám načrtla hviezdnu oblohu! ... Všade je ticho a pokoj ... Keďže neviem zaspáť, sadám si k oknu a zostávam tam v modlitbe až do polnoci ... Som malou Božou pustovníčkou ... a Pán mi dáva poznať, že sa teší z môjho nočného chválospevu.“

*S*estra Alžbeta od Najsvätejšej Trojice odišla na večnosť v roku 1906 vo veku len 26 rokov. Bolo to na sviatok posviacky Lateránskej baziliky. Odišla „k Láske, k Svetlu, k Životu“, ako to sama vyriekla z posledných síl. Pekný závet, ktorý napísala svojej priateľke Antoinette, môže osloviť každého z nás: „Zanechávam ti moju vieru v Božiu prítomnosť, v prítomnosť toho Boha, ktorý je len Láska a ktorý býva v našich dušiach.“

Vrúcna dôvernosť s ním v mojom vnútri bola tým pekným slnkom, ktoré prežiarovalo môj život, ktoré mi vytvorilo nebo na zemi.“

Nočné schôdzky

Brat Kostka (1868-1946), skromný misionár Spoločnosti Božieho Slova z Grevenbroichu v Severnom Porýní-Vestfálsku, bol po štyri desaťročia pri každej svätej omši skrytým svedkom Kristovho utrpenia. Rovnako nenápadne trávil pri poklone pred Najsvätejšou sviatosťou noc čo noc počas štyridsiaticich rokov.

Jozef Wasel, syn valacha, pracoval po ukončení školy u jedného sedliaka ako paholok. Pôsobivé kázne dvoch misionárov Spoločnosti Božieho Slova v miestnom farskom kostole vzbudili v pokojnom mladom mužovi pranie stať sa misionárom. Tak vstúpil Jozef ako 28-ročný do rehole v Steyli a podľa svätého Stanislava Kostku dostal rehoľné meno brat Kostka. Zakladateľa svojej rehole Arnolda Janssenja jednoducho prosil o vyslanie do ďalekých misijných krajov, no ten mu len s úsmevom odpovedal: „Tvoja loď ešte nie je pripravená,“ a brata Kostku poslal na výpomoc do misijného strediska sv. Vendelína v Sársku. Tam potom brat Kostka neúnavne pracoval 43 rokov v kuchyni, v kláštorenej predajni alebo sa staral o pútnikov.

No sotvakto vedel, že Pán si tohto nenápadného, skromného a zbožného brata priťahoval čoraz viac k sebe a jeho misiu „preložil“ do jeho vnútra. Brat Kostka spätne povedal: „Už pred mojim vstupom do rehole som mal najradšej chvíle, ktoré som mohol stráviť pred Najsvätejšou sviatosťou v modlitbe, no v kláštore túžba modliť sa stále silnela. Všetko ma ťahalo k Spasiteľovi, vnútorná pálava ma zavše prinútila vstať aj v noci, aby som dobrému Majstrovi prejavil svoju lásku. Osobne by som tieto nočné modlitby pripísal dennému svätému prijímaniu. Lebo táto príťažlivosť ... tento oheň vo mne ... prichádzal zo Sviatosti, od Spasiteľa, ktorý je prítomný vo sviatostánku ako pravý Boh a pravý človek. S povolením pátra rektora ... som smel každú noc vstať, aj keď on si myslel, že ide len o krátke vzplanutie.“

„Pol hodinu po polnoci som vstal zo svojho lôžka. Budík som nepotreboval, lebo som sa budil vždy v rovnakom čase a v duchu som si myslel, že je to zrejme anjel strážny, ktorý ma vždy načas zobudil. Do druhej hodiny som potom ostal kľačať pred Najsvätejšou sviatosťou. Pokiaľ som bol ešte na hospodárstve, modlil som sa v senníku, na podlahe plnej sena, lebo dvere kostola boli zatvorené. V misijnom dome som pri poklone zotrval za hlavným oltárom, na mieste, ktoré sa mi stávalo stále milším.

Pri myšlienke, že Mojžiš bol vyzvaný zobrať si obuv, lebo miesto, na ktorom stál, bolo sväté, aj ja som sa chcel pred Bohom vo Sviatosti Lásky ukázať bez topánok. Preto som obuv nechával pred dverami kostola. Túto obyčaj, modliť sa pred Sviatosťou aj v tej najkrutejšej zime bez topánok a bez kabáta, som po celý čas verne dodržiaval... Až keď som mal 68 rokov, dostal som od brata krajčira obnosený kabát. Prichádzať pred Pána chudobný a bosý, to som potreboval; takisto bez topánok, len v ponožkách, som zrána budieval spolubratov. Chudobu nikdy nebudeme môcť dostatočne oceniť.

Prístupujúc k oltáru som prosil najprv o vieru, nádej a lásku. Vo vedomí vlastnej úbohosti a hriechnosti som si pri tom ľahol na tvár. Prvý Otčenáš som sa modlil s tým, že som mal na zreteli svoje

hriechy, chyby a nedostatky a vyznával som sa z nich. Potom nasledoval druhý ... vyjadroval som svoju dôveru v nesmierne Božie milosrdenstvo, pamätajúc na to, že Boh je dobrý Otec a rád odpúšťa hriechy, keď ho o to pokorne prosíme.

Pri treťom Otčenáši som bol zväčša už veľmi zapálený. Dvihol som sa, kolenačky som vystúpil po oltárnych schodoch, ticho som zaklopal na dvere svätostánku a modlil som sa s ozajstnou dôverou: Pane, opäť som tu. Potom som dobrú hodinu zotrval v zjednotení s Pannou Máriou; chcel som sa nechať viesť jej materinskou rukou. Vždy som mal bezhraničnú dôveru k nebeskej Matke. Odvtedy stále žijem v milej domnienke, že nočnú poklonu si praje Mária, tá, ktorá sa ako prvá klaňala Bohu, ktorý sa stal človekom.“

„Nočnú poklonu od 0.30 do 2.00 hod. som praktizoval do svojho šesťdesiateho roku. Potom som môj zbožný zvyk obmenil v tom, že som vstával ráno o 3.00 hod. a za hlavným oltárom som odriekal svoje modlitby, aby som bol hotový, keď sa ráno (o 5.00 hod.) objavia spolubratia. Medzičasom (v roku 1937) je to už 30 rokov, čo si konám nočnú poklonu pred Najsvätejšou sviatosťou. Hodiny nočnej poklony odpadli len vtedy, keď mi v tom bránila horúčka alebo chrípka. Ale aj vtedy sa stávalo, že som sa dovliekol do kostola, aby som tak splnil túžbu môjho srdca.“

„Modlil som sa za pápeža, kardinálov, biskupov a kňazov. Srdcu Ježišovmu som okrem toho odporúčal úmysly, ktoré boli zverené mne osobne alebo niektorému z bratov. Hlavnou myšlienkou mojej modlitby v tejto dôvernej nočnej hodine bolo: Pane, len tvoja vôľa nech sa stane vo všetkom a u všetkých – Pane, zachráň duše! Za čisto materiálne úmysly som sa nemodlil ... Takmer vždy som sa rozjímajúc modlieval bolestný ruženec a potreboval som na to celú hodinu. Počas tejto svätej hodiny som slová nevyslovoval; moja modlitba vychádzala a vychádza od srdca k srdcu – bez vonkajšieho pohybu pier. Celý čas som pokojne klačal v lavici alebo na najnižšom schode oltára. Vnútornej pálava ... ma posilňovala; náznaky únavy som nikdy ani len trošku nepocítil – v tomto čase sa rozprávali dve milujúce srdcia, ktoré sa od seba nemôžu odlúčiť a ktoré si navzájom rozprávajú o láske. Aké blažené boli tieto hodiny! Ony boli predtuchou nebeskej slasti.“

Keď bol v roku 1941 z Domu sv. Vendelína nacistami vyhnaný, vystriedal staručký brat Kostka rôzne kolégiá a v roku 1945 prišiel do Misijného domu sv. Arnolda v Münsterlande. Aj tam bol počas posledných dvoch rokov života známy svojimi nočnými poklonami. Za svojho života si misijný brat aj napriek namáhavej práci v kuchyni nikdy nedoprial cez deň prestávku, a hoci ho v dôsledku nedostatku spánku a k tomu aj častého pôstu bolievala hlava, nemalo to vplyv ani na jeho zdravý výzor a neutrpela tým ani jeho veselá myseľ a vlúdna, priateľská povaha. Ani vo vysokom veku si brat Kostka neodpustil počas dňa drobné práce. Ako 78-ročný, 1. decembra 1946 len niekoľko minút pred svojou nočnou schôdkou s Pánom, zomrel. Miesto svojho posledného odpočinku našiel na kláštornom cintoríne.

Dnes sa Spoločnosť brata Kostku (www.bruder-kostka.de) zasadzuje o blahorečenie tohto skutočného mystika, ktorého uzdravenie podstatne prispelo k svätorečeniu zakladateľa jeho rehole Arnolda Janssen (2003). Keď mal totiž 60-ročný brat Kostka na pravej nohe silné omrzliny, ktoré

sa nechceli hojiť, modlil sa pred obrazom Arnolda Janssen: „Otče, ty si ma tak často natahoval (lebo Arnold Janssen ho nikdy neposlal na misie, lež vždy mu dával iné úlohy), teraz by si mi veru mohol uzdraviť moje nohy. Pre teba je to maličkosť!“ Tu brat Kostka za sebou počul hlas, ktorý povedal: „Tvoja noha je zahojená ... A už nikdy nebude chorá!“ Keď nato uvoľnili obvaz, rany boli celkom zcelené.

*Lebo táto príťažlivosť, ... tento oheň vo mne
prichádzal zo Svätosti, od Spasiteľa, ktorý je prítomný
vo svätostánku ako pravý Boh a pravý človek.*

Brat Kostka

Najväčší objav môjho života

Ing. Peter Hříbek je uznávaný fyzik a matematik, od roku 2005 pracuje na Akadémii biológie v Nových Hradoch v Českej republike. (V Nových Hradoch misijne pôsobia aj naši bratia a sestry v Kláštore Božieho milosrdenstva.) Špecializuje sa na laserovú techniku a optiku. Vďaka svojim znalostiam v tejto oblasti bol už počas socializmu pozývaný do zahraničia, a to nielen do Moskvy, ale aj do Anglicka. Pán Peter je zároveň aj hlboko veriacim človekom a často ho vídať v kláštore na svätej omši a na osobnej poklone v kaplnke. Na bratov a sestry, čo sa s ním stretli, urobil hlboký dojem pokorného muža modlitby. Páter Andrej sa ho spýtal na jeho vzťah k Bohu a k Eucharistii, ktorú si s láskou uctieva.

Pán Peter, mnohí vedci v minulosti boli aj hlboko veriacimi ľuďmi. Karl Linné, zakladateľ modernej botaniky, povedal: „Videl som, ako prechádzal okolo večný, nekonečný, vševediaci a všemohúci Boh, a z úcty pred ním som padol na kolená.“ O Vás vieme, že ste známy vedec, ale zároveň máte aj hlbokú vieru. Dostali ste tento dar viery od vašej rodiny?

Rodičia boli veriaci, ale pilierom viery v rodine bola naša babička. K nej sme chodievali na prázdniny. Vstávala veľmi skoro ráno, aby mohla ísť na rannú omšu. Moji rodičia boli učitelia a v časoch vlády komunistov už nemohli svoju vieru praktizovať. Priviedli ma ešte k prvému svätému prijímaniu a mám aj krásne spomienky na procesiu na sviatok Kristovho Tela a Krvi. Ale zrazu sme prestali chodiť do kostola. Bola to veľmi ťažká doba.

A ako to bolo ďalej s Vami v rokoch štúdia na vysokej škole? Stratili ste vieru počas minulého režimu?

Na sväté omše som už nechodil, ale keď som mal možnosť navštíviť niekedy kostol, tak som sa tam išiel pozrieť. Pamätal som si už len Otčenáš a Zdravas', ale liturgia mi už nič nehovorila. Dokonca pred svojou svadbou som bol akoby dotlačený k spovedi, ale už som ani nevedel, ako sa to robí. Išiel som do Kostola sv. Jakuba v Prahe a jedného pátra som sa opýtal, či by ma mohol vyspovedať. Určite to nebolo také, ako to má byť, ale dal mi rozhrešenie. A tak som sa šiel ženiť. Moja manželka bola vtedy ešte neveriaca, zo silne ateistickej rodiny, a tak svadba bola na úrade; ale vedela, že tak trochu verím v toho Pána Boha.

V roku 1968 som dokonca vstúpil do komunistickej strany, ale o dva roky neskôr som z nej vystúpil, akoby zo zdravotných dôvodov. Už som tam nechcel patriť.

Kedy a ako ste sa vrátili opäť k Pánovi?

To sa aj ja pýtam sám seba. Často si uvedomujem, že Pán je so mnou a stará sa o mňa. Ale bolo to v Anglicku počas jednej stáže v Rutherforde, kam ma pozvala Britská rada (British Council) ešte v roku 1986. Komunisti mi to dovolili, keďže išlo o vedecko-kultúrny program. A tam ma Pán oslovil. Bol som tam v cudzom a neznámom prostredí, bez rodiny – a tam som si spomenul na Boha. Takisto som sa trochu bál smrti, ktorá ma však priťahovala k Bohu.

Už v roku 1968 som si tajne zaobstaral Bibliu, a tú som si tam zobral a čítaval som si z nej každý večer. Začal som od Knihy Genezis a bolo to ťažké, lebo mnohým veciam som nerozumel, ale čítal som ďalej. Prišiel som až k Izaiášovi. Začal som chodiť dokonca aj do katolíckeho kostola na omše. Volali ma aj protestanti, ale tam som sa neodvážil. A raz som si povedal: Veď už som bol na prvom svätom prijímaní, prečo nejst' na prijímanie s ostatnými. A tak som šiel. Ako som opustil kostol, zrazu mi prišlo veľmi nevoľno a uvedomil som si, že som urobil niečo zlé.

Vrátil som sa neskôr do Prahy a rozmýšľal som, kam budem teraz chodiť do kostola na omše. Hľadal som nejaký kostol, kde by som sa dobre cítil. Našiel som ho. Bol to Kostol sv. Václava, veľmi moderný, taká škatuľa, ale jeho interiér bol pre mňa úžasný: nádherný a čistý. Začal som tam teda chodiť na omše, ale liturgiu som už vôbec nepoznal. Najprv som zostával vza-
du a hanbil som sa aj pokľaknúť spolu s ostatnými. Ale postupne to šlo. O kostol sa starala malá komunita s kňazom a ja som sa s nimi spriatelil. Začal som chodiť už aj pravidelne na spoveď a na poklonu a po dvoch rokoch som išiel konečne na sväté prijímanie. Bolo to krásne!

Takže to nebola veda, čo Vás priviedla k Bohu?

Veda poznáva to, čo bolo stvorené, odkrýva bohatstvo prírody. Vo svete vedy sa odovzdávajú tituly, Nobelove ceny, ale je to Pán, ktorý by mal dostať Nobelovu cenu. My oceňujeme niečo, čo nám nepatrí. Veď aj to je vlastne od neho, keď nejaký vedec objaví niečo v prírode. Určite, skrze vedu možno prísť k Bohu, ale mňa Pán volal k sebe, on ma priťahoval a stále priťahuje. Dokonca som mal istý čas túžbu vstúpiť do kláštora, ale dôležitá je Božia vôľa. A dnes bývam pri kláštore v Nových Hradoch!

Mali ste aj nejaký zážitok s Pánom v Eucharistii?

V tom Kostole sv. Václava bývali nočné adorácie cez zimu. Bola to taká „Getsemanská záhrada“. Čas mi tam ubiehal veľmi rýchlo. Keď som sa jednej noci vracal o druhej domov a vonku bolo mínus 20 stupňov, mne bolo teplo. Zimu som vôbec necítil. Určite, ako fyzikovi mi vrátilo hlavou, ako

môže byť Pán prítomný v hostii. Viete, ženy veria viac srdcom, ale mne to ide skôr cez ten rozum. Hovoril som si, že to je iste niečo mystické alebo symbolické, až sa mi raz stala nasledovná udalosť. Raz na jednej svätej omši, v malej Kaplnke sv. Mikuláša v Prahe (tu je zvyk prijímať sv. prijímanie do rúk), som s týmito myšlienkami išiel na prijímanie. A keď som dostal hostiu do rúk, ona sa zrazu rozžiarila ako slnko. Toto bol môj najväčší objav. ON tam bol naozaj prítomný! Takto ma Pán vychováva, prostredníctvom takýchto udalostí. Neexistuje nič, čo by som menil za Pána! Žiaden titul, žiadna kariéra alebo profesúra.

Pravdepodobne Vám Pán chcel naznačiť, keďže pracujete s laserovým svetlom, že On je to pravé svetlo sveta. Pán Peter, o čom sa rozprávate s Pánom, keď ste na poklone v kostole alebo v našej kaplnke?

Hovorím mu o všetkom, o mojich starostiach a bolestiach. Jednoducho sa rozprávame.

A čo Vaša manželka a deti, ako reagovali na Vaše obrátenie a časté návštevy kostola?

Najprv reagovali veľmi negatívne. Vtedy moja manželka bola ešte neveriaca a moja dcéra a syn doteraz nie sú pokrstení. Ale pomaly sa menia. Dcéra mi nedávno priniesla obraz milosrdného Ježiša a syn ruženec ako darčeky na Vianoce. Syn pred 4 rokmi povedal, že nikdy neprekročí prah kostola, a dnes číta knihy kardinála Špidlíka. A na obrátení mojej manželky má zásluhu návšteva Jána Pavla II. v Prahe. Išiel som na to stretnutie spolu s ňou, a keď sme sa vracali domov cez park, boli sme tam úplne sami, zrazu za nami išiel papamobil a v ňom pápež, ktorý sa na nás usmieval a kýval nám. Moja žena bola z toho úplne vedľa. Po chvíli sa ma opýtala, či by som ju nenaučil Otčenáš. A dnes sa modlíme spolu každý večer cez skype, keďže ona býva v Prahe a ja som cez týždeň tu v Nových Hradoch.

Max Plank, zakladateľ kvantovej teórie a nositeľ Nobelovej ceny z roku 1928 vyhlásil, že medzi náboženstvom a vedou nie je nijaký rozpor. „Boh stojí pre veriaceho človeka na začiatku, pre fyzika na konci všetkého myslenia.“ Vy ale pracujete v prostredí fyzikov a biológov, z ktorých sa mnohí vyhlasujú za ateistov. Ako je to možné? Ich veda neprivádza k Bohu?

Keď som sa opäť vrátil k viere, na začiatku som sa pýtal seba samého: To mám teraz každú nedeľu chodiť do kostola? A teraz som veľmi rád, že môžem chodiť každý deň. A tak aj oni za náboženstvom cítia iba povinnosť, obmedzenie, zákazy, lebo tak im svet hovorí o Bohu. Nikto im nepovie o kresťanskej radosi, o radosi kresťanských rodín. Pána nepoznajú naozaj.

Ale keď ho spoznáte, musíte ho nasledovať po tej ceste, po ktorej išiel on sám. Od Getsemanskej záhrady až po kríž. Nedávno som si uvedomil, že keď sa aj modlím za niekoho, za nejaké obrátenie, musí to byť spojené aj s obetou. Ináč to nejde.

Pán Peter, máte ešte nejaké nevyriešené otázky, ktoré Vás obzvlášť trápia?

Mám ich veľa. Dlho som sa napríklad pýtal, čo tu vlastne robím v Nových Hradoch. A teraz to už chápem. Boh ma tu pripravoval a veľa som sa tu naučil. Čo ma ale dlho trápilo, bolo utrpenie postihnutých ľudí. Prečo Boh dopúšťa takú nespravodlivosť? Nedávno som pochopil, že oni berú na seba naše hriechy. Pán sa síce za nás obetoval, ale oni dopĺňajú jeho utrpenie v reálnom čase za nás, za náš blahobyt. A preto si zaslúžia našu úctu a vďačnosť. Je to taká forma duchovnej rovnováhy: tam, kde sa rozmnožil hriech, tam sa rozmnožila aj milosť. A tak tí trpiaci vykupujú nás, nesú náš blahobyt a hriechy.

Blahoslavení ti, čo nevidia, a predsa veria

Živo veriť v osobnú prítomnosť Pána Ježiša vo svätej Eucharistii je pre nás všetkých veľkou výzvou, pretože ho môžeme vždy vidieť len v tomto malom kúsku chleba. Aké to ale je, keď niektorí ľudia pre skutočnú fyzickú slepotu nevidia vôbec nič? V roku 2004 bol don Luigi Orione (1872-1940), veľký taliansky apoštol lásky k blížnemu, vyhlásený za svätého. V roku 1927 založil Inštitút slepých sestier Najsvätejšej sviatosti od ustavičnej poklony. Bolo to skoro 80 rokov po tom, ako sv. Jozef Cottolengo založil v Turíne Spoločenstvo hluchonemých sestier. Tak vzniklo prvé a zatiaľ jediné spoločenstvo slepých rehoľníčok v Katolíckej cirkvi.

Riadiateľ istého ústavu pre slepých v Ríme podporil dona Orioneho v jeho nápadе zriadiť vedľajšiu vetvu už existujúcich Malých misionárok lásky k blížnemu. Svätec poznal utrpenie slepých mladých žien, ktoré cítili volanie zasvätiť svoj život Bohu, ale pre toto postihnutie ich neprijali do žiadneho kláštora. Don Luigi Orione bol, naopak, toho názoru, že: „Musí sa nájsť miesto pre všetkých!“ Slepotu povolaných nepovažoval za prekážku, ale oveľa viac za výhodu – môcť sa oddať Bohu jedinečným spôsobom. Videl to ako charizmu, ktorá obohatí Cirkev: „Ich veselé vyžarovanie je neustálym apoštolátom. Aj so zavretými očami a ušami možno nášho Pána veľmi milovať, obetovať sa mu a stať sa jeho nevestou.“

Stredobodom v živote Sestier od Najsvätejšej sviatosti ustavičnej poklony je modlitba, predovšetkým však ustavičná poklona a kontemplácia. Veľa hodín dňa trávia rozjímaním. S vierou, iba duchovným zrakom rozjímajú o skrytom Pánovi v Najsvätejšej sviatosti, ktorý je centrom a prameňom ich života zasväteného Bohu. V modlitbe mu obetujú vlastnú slepotu za svojich vidiacich a apoštolsky činných spolubratov kňazov a spolusestry a za celú Cirkev. Tak žijú v skrytosti – ako sa píše v ich štatútoch – „ako Mária, celkom v srdci Cirkvi. Ich mimoriadnou misiou je poklona, vďakvyzdanie, náhrada a orodujúca modlitba v zjednotení s Ježišom, ktorý je Prostredníkom a zároveň Obetou.“ Takýmto spôsobom sa obetujú za Svätého Otca, za kňazov, za trpiacich, pochybujúcich a za ľudí vzdialených od Boha. Oni stvárnajú „v Cirkvi modliacu sa postavu Krista“ – ako výstižne opísal ich povolanie don Orione.

Hoci slepe sestry vedú skrytý život poklony v klauzúre, sú otvorené pre všetkých, ktorí u nich hľadajú útechu a radu, pretože práve ich postihnutie a ich intenzívny život v Božej blízkosti im dáva neobyčajne bdelého ducha a múdre srdce, citlivé pre potreby ľudí. Tak sa stal ich materský dom v mestečku Tortona (severné Taliansko) oázou nádeje, pokoja a láskavej podpory pre mnohých

návštevníkov a modlitbové skupiny. Špeciálne vybavené počítače pre nevidiacich umožňujú sestram pomocou elektronickej pošty pomáhať a radiť mnohým ľuďom z celého sveta, ktorí hľadajú pomoc. Vo zvyšnom čase sa sestry od Najsvätejšej sviatosti, s pomocou niekoľkých vidiacich spolusestier, starajú o domácnosť alebo vykonávajú rôzne ručné práce. Aj v domoch mimo Talianska, ako napríklad v Argentíne, v Španielsku, v Brazílii, v Chile a v Keni, zostáva ich prvoradou misiou modlitba pred svätostánkom. Veď už Matka Mária Tarcisia, prvá predstavená ich spoločenstva, pochopila toto: „*Sestra, ktorá je na poklone, môže zo svojho kľačadla zájsť do všetkých kútov zeme.*“

*C*esta do spoločenstva nevidiacich Sestier od Najsvätejšej sviatosti ustavičnej poklony je pre povelané mladé ženy často spojená s určitým utrpením. Napríklad Talianka sr. Mária Rosa od Ducha Svätého musela sedem ťažkých rokov odolávať odporu svojich rodičov, aby mohla nasledovať Božie volanie, ktoré pociťovala už ako 19-ročná. Napokon sa rozhodla k dramatickému kroku: „*Jedného dňa som konečne našla odvahu ... ujsť z domu.*“ Modlila sa: „*Pane, keď niektorí z tých, ktorí sa majú radi, ujdú len preto, aby mohli byť spolu, prečo by som potom nemohla ujsť aj ja, keď Ťa milujem?*“ O osem rokov neskôr šťastná, aj v prítomnosti svojej rodiny, zložila večné sľuby u Sestier od Najsvätejšej sviatosti.

*A*rgentínska sestra Mária Fe od Najsvätejšej sviatosti sama rozpráva, ako sa jej v jedenástich rokoch neobyčajným spôsobom dotkla Božia milosť: „*Ako som raz čakala na autobus, prešla okolo mňa skupina veselých dievčat v bielych plášťoch; sprevádzala ich tiež usmiata rehoľná sestra. Práve ona sa pozrela mojím smerom a usmiala sa na mňa.*“ Úsmev tejto rehoľníčky vo mne vzbudil pranie stať sa takou, akou je ona. Ale o štyri roky následkom očnej infekcie dievča osleplo. Navštevovala školu pre nevidiacich v Buenos Aires, kde pôsobili sestry, u ktorých prosila o prijatie. Predstavená ju však upozornila na dielo dona Orioneho. No dievča muselo sedem rokov čakať, kým sa spoločenstvo slepých sestier dostalo do Argentíny a ona ako 21-ročná mohla k nim vstúpiť.

Kto ostáva vo mne ...

Jedna z najmladších sestier nášho spoločenstva, sr. Marietta Hammerle z Milsu pri Imste v tirolskom Rakúsku, nám spolu so svojím mladším bratom Arminom porozprávala o dojímavom zážitku zo života ich rodiny, čo sa obaja dozvedeli iba prednedávnom. Tento príbeh nám ukazuje, aké dôležité a rozhodujúce pre každú rodinu je, aby vzala Boha do svojho stredu.

Armin: Keď ešte žili naši starí rodičia Mária a Alojz Gastl, rodičia našej mamy, neustále nás vnúčatá obdarúvali svojím živým príkladom kresťanského života a lásky, takže sme sa u nich v Bruggen pri Landecku cítili vždy príjemne a ako doma. Ale dokonca ešte aj po svojej smrti nám babka a dedko dali neoceniteľný dar – svoje skryté modlitby a tiché obety za naše povolanie. O tom sme však nič nevedeli.

Sr. Marietta: Vôbec sme netušili, že babka s dedkom vo svojej farnosti viac ako 20 rokov vždy v noci z prvého piatka na prvú sobotu v mesiaci chodili na poklonu pred Najsvätejšou sviatosťou oltárnou a túto poklonu obetovali za duchovné povolania. Ich hodinová poklona bola vždy od 2.00 do 3.00 hodiny ráno. Nikdy o tom ani nemukli, ani sa nepokúšali nahovoriť nás na život zasvätený Bohu.

Armin: To je pravda! Chcel som sa stať lesníkom a študoval som na lesníckej škole v Štajersku. Dokonca, keď som sa dedkovi v jeho posledných mesiacoch života zdôveril, že som rozmýšľal nad tým, či sa možno nestanem kňazom, nezdal sa mi zvlášť prekvapený, iba mi pokojne povedal: „*Modlime sa, potom sa stane to správne.*“

Sr. Marietta: Ani babka, ktorá v roku 1998 nevyliciteľne ochorela a po štyroch rokoch plných utrpenia na následky svojej choroby zomrela, nikdy nevyslovila želanie vidieť niekoho z rodiny v povolani zasvätenom Bohu, hoci po tom, ako som sa neskôr dozvedela, veľmi túžila. Oveľa mocnejšia ako slová bola jej prirodzená autorita, ktorú dosiahla svojím láskavým, tichým a obetavým správaním. Ako 13-ročná žiačka som presedela celé hodiny pri jej lôžku, a keď zomrela, zvláštnym spôsobom som nadobudla silný dojem: *Jej choroba bola pre mňa!*

Armin: Od dedkovho odchodu z tohto sveta ešte neprešiel ani rok, no po mojom obrátení ma Boh na jeho odchod určitým spôsobom pripravoval. Odkedy som sa v lete 2009 na tirolskom stretnutí mladých v Kundli ako vlašný „tradičný kresťan“ rozhodol ísť po ceste života s Bohom, mal som stále pocit, že dedko už nebude dlho medzi nami.

Minulý rok v advente, keď sme sa doma modlili pri adventnom venci, cítil som vnútorné nutkanie otvorene mu povedať o mojom definitívnom rozhodnutí stať sa kňazom. Keď to dedko počul, tvár sa mu úplne rozžiarila a s pohnutím mi povedal: „*Že som sa toho ešte mohol dožiť!*“ Potom sa na mňa uprene pozrel a dodal: „*Keď budeš hocičo potrebovať, môžeš vždy prísť za mnou.*“ To boli posledné dedkove slová, ktoré mi povedal ako svoj testament. Nikto nemohol vedieť, že už na druhý deň sa vážne zraní a upadne do kómy.

Sr. Marietta: To sa stalo 8. decembra na sviatok Immaculaty. Desať dní ležal dedko v bezvedomí na jednotke intenzívnej starostlivosti, kde som ho s mamou každý deň navštevovala. V tomto ťažkom čase nám iba modlitba dávala silu, že sme sa dokázali pozeráť na tohto milovaného človeka, ako bezmocne trpí. Útechou pre nás bolo, že dedko mohol ešte prijať sviatosť pomazania chorých a jednu kvapku Predrahej krvi, čo mu priniesol P. Maximilián sprevádzaný dvoma diakonmi. Tak sme stáli pri dedkovej smrteľnej posteli a veľmi sa ma dotklo, keď sa mi mama vtedy zverila, že jej otec sa vyše 20 rokov modlil za duchovné povolania.

Armin: 18. decembra dedko zomrel. Keď sa pozeráme späť, môžeme sa iba diviť a ďakovať. Až prednedávnom sme si uvedomili, že za naše povolania sa niekto modlil už vtedy, keď som ja ešte ani nebol na svete a moja sestra bola možno práve ešte len „na ceste“. Či už môžeme vidieť plody našich modlitieb, ako to bolo v prípade nášho dedka, alebo či sa ukázu viditeľne až po smrti, ako v babkinom prípade, stále platia Ježišove slová: „*Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia.*“

„Cítila som, že Ježiš je tu.“

*P*o ukončení noviciátu a po zložení slávnostného sľubu dve z nás sestier začali študovať ošetrovateľstvo starých a chorých a ďalšie tri učiteľstvo katolíckej výchovy v rakúskom meste St. Pölten. Bývame v blízkej dedinke Hürm, a keď nám to štúdium dovolí, rady pomáhame aj v pastorácii.

Diecéznym biskupom Dr. Klaus Küng pri posviacke našej kaplnky povedal: „*Veľmi si prajem, aby sa z vašej kaplnky šírila požiar, ktorý do srdca detí a mladých vstúpí lásku k eucharistickému Spasiteľovi a rozšíri sa po celej farnosti a diecéze.*“ Jeho slová nás potešili a zároveň nás povzbudili, aby sme pokračovali v činnosti, s ktorou sme tu začali už pred niekoľkými rokmi. Keď v roku 2008 pristúpili deti z našej dediny k prvému svätému prijímaniu, položili sme si konkrétnu otázku: *Čo by sme mali robiť, aby tieto deti zostali verné milosti, ktorú prvým svätým prijímaním dostali, a aby svoje priateľstvo s Ježišom stále viac prehlbovali?* Spomenuli sme si, že na hodinách náboženstva a prípravy na prvé sväté prijímanie sa deťom veľmi páčil pojem svätostánok, a tak sme sa po dohode s pánom farárom Franzom-Xaverom Hellom rozhodli, že založíme skupinu „hodina svätostánku“. Počas nej majú chlapci a dievčatá možnosť lepšie spoznať Pána Ježiša, čo im umožňuje krátka katechéza, a zároveň sa s ním môžu osobne stretnúť pri štvrt hodinovej adorácii pred vystavenou Oltárnou sviatosťou. Zvyšný čas trávia deti pri spoločných hrách.

V našom malom dedinskom apoštoláte nám ide predovšetkým o to, aby sme deti naďalej duchovne sprevádzali aj v čase, keď dospievajú. Z vlastnej skúsenosti všetci dobre vieme, aké ťažké je predovšetkým v puberte uchovať si živú vieru a nestratiť vzťah k Ježišovi a k Panne Márii. Ved' práve to sú tie dva piliere, ktoré majú byť prameňom sily pre mladého človeka v jeho všedných dňoch. Preto sprevádzame mladé dievčatá vo veku 10 až 14 rokov, skupinku „Cool Glauben“. Založila ju v roku 2006 Birgit Zeilinger, naša priateľka a veľká opora vo farnosti. Povedala: „*Aj v dnešnej dobe môžeme byť ako veriacie dievčatá „cool“ a moderné.*“

Mladí sú vďační za naše priateľstvo a obľúbené sú i športové popoludnia. Skupinka pätnástich dievčat ochotne chodí na nočné stretnutia do našej kaplnky, kde ide vlastne o spoločnú večernú modlitbu a hneď po nej nasleduje nočná poklona. Dievčatá a jedna zo sestier si určia hodinu nočného stretnutia s Pánom Ježišom.

Niektoré sa podujmú priniesť obeť až dvakrát počas jednej noci. Z izby, upravenej na prechodnú spoločnú spálňu, odchádzajú dievčatá do kaplnky určite aj preto, že ich priťahuje výnimočná atmosféra – byť v tichu noci celkom blízko pri Ježišovi. A to i napriek únave – vidíme totiž, že občas sa im počas adorácie zatvárajú oči. Po rannej svätej omši, ktorú slúži pán farár Hell, sa všetky tešia na spoločné raňajky. A pri nich nám je vždy veľmi veselo.

V priebehu celodiecéznej poklony sme v tomto roku pripravili spoločnú večernú poklonu vo farskom kostole. Keď na konci poklony udelil diakon Hugo Schiefer eucharistické požehnanie každému jednotlivo, mnohé deti boli tak veľmi dojaté, že sme si to nemohli nevšimnúť. Jedenástročná Agnes potom prišla za nami a povedala nám: „Požehnanie bolo niečo mimoriadne. Až som skoro musela plakať, pretože som cítila, že Ježiš je tu.“

 júli tohto roku si tri dievčatá samy od seba stanovili a prebrali stálu konkrétnu hodinu poklony počas našich pravidelných štvrtkových adorácií v našom farskom kostole. Stáva sa, že na poklonu prichádzajú aj mladé matky našich dievčat. Niektoré z nich majú s modlitbou veľmi pekné skúsenosti.

Prednedávnom nám pani Christine Gleis povedala: „*Na prvú hodinu poklony som si priniesla so sebou celú kopolu kníh, aby som si tých 60 minút nejako vyplnila, pretože som si kládla otázku: Čo tam budem robiť celú hodinu? Teraz sa však už vždy teším na ďalšiu hodinu poklony, že budem môcť byť úplne sama s Ježišom. Pretože vtedy mu tam všetko poviem; stres zo mňa opadne, ja sa celkom upokojím a doma som potom oveľa vyrovnanjšia.*“ Keď sme sa raz osemročnej Carolyn, Christininej dcéry, opýtali, prečo tak rada chodí na poklonu, bez rozmýšľania nám odpovedala: „*Aby som videla Ježiša! Hovorím mu, že ho naozaj ľúbim a že som sa s mamou pomodlila už celý ruženec.*“

*Povedzte mu: Ježiš, ty ma poznáš
a miluješ ma. Dôverujem ti
a vkladám celý môj život do tvojích rúk.*

*Prajem si,
aby si ty bol silou, ktorá ma nesie,
radosťou, ktorá ma nikdy neopustí.*

*Pápež Benedikt XVI.
počas Svetového dňa mládeže v Madride v auguste 2011*